

«Itxaroten zaitugu»

Esatera polita, bearbada politegia. Dana dala, esatera utsa, erabiltzen oi danez beintzat.

Irratiak eta telebisiñoak, izparringiak eta aldizkariak, agintariak, euren ordezkioak eta urrengoak, goikoak eta bekoak, au da, mailla guztietakoak amaika aldiz diñoskue: ITXAROTEN ZAITUGU. Azkenik, erriak, beronek bere, jaso ta beretzat artu dau.

Begiz eta belarriz, bein eta barriz irakurri ta entzun eragiten deuskue: ITXAROTEN ZAITUGU. Ginasia dala, alako ta onelako kirolak dirala, geure gorputzaren onerako ainbat bide egoki ta eroso erakusten deuskuez: indartasuna, liraintasuna, edertasuna, bizkortasuna ta abar. Dana ondo dago. Guztia, izatez, ez jat txarto iruditzen. Baiña ez al dauka gizonak ezer geiago, bere soiña ezik? Beti zeingeiagokerietan jardun bear al dogu? Ez, ez dago gizartea aukurako unean, gai oneitan alegintzeko. Geure erria bere ez. Ezta urrik emon bere!

Erria, geure erria, lo zorroan ikusiaz, barnea erdi ustela daukagula, ia illetak jo bearrean aurkitzen garala, gai orreitan saiatzea ardu sagarrari dirdira eragitea beste da.

Edozeiñek daki, etxagintzea oiñarritik asi bear dala; ta era be-rean, gizonaren oiñarria ta berezitasuna bere ariman dagoala, esate baterako, bere gogo, adimen eta pentsakeran.

Olan bada, ta olan baderitxogu, ze bide jarraitu bear dogun jakiñean gagoz. Esan daikegu ba na-sai, ITXAROTEN ZAITUGU, danok entzun deiguen. Baiña ez gorputzari jagokon zaletasunean jarduteko, kultura ta jakintza sailletan baiño.

Lertu gaitez, bada, al dogun neurrian eta azkarren. Berandutxo xamar gabiz, ta ez da mundua geure obe-bearrez geldituko. Emon deiogun gizonari premiñazko dau-an jakintza zaletasuna, gorputza zaintzeko gero be astia naikoa izan-go dogu-ta.

AMATIÑO